

Josep Verde i Aldea

EL SENYOR LLOBET I " L'INSTITUT "

A Granollers tothom en deia "l'Institut", tot i que el seu nom era "Colegio Oficial de Enseñanza Media — Granollers", amb un parèntesi afegit que deia que es tractava d'un col·legi "Legalmente reconocido".

El nom de "Institut" li venia del fet que era l'únic centre a Granollers que, al seu començament, als inicis dels quaranta, feia tots els cursos —set aleshores— del batxillerat i que, com a conseqüència de ser "legalmente reconocido" permetia examinar els seus alumnes i donar-los les qualificacions sense que l'Institut matriu, el de debò, que era l'"Ausias March" —escrit així— hagués de controlar-lo.

Es clar que tot això s'esdevenia perquè encara hi havia el record d'un veritable Institut de batxillerat, creat durant la Segona República i desaparegut en iniciar-se el règim franquista. Acusacions de centre masònic i decisió de donació de local als escolapis, que l'havien perdut durant la guerra, van fer que aquell Institut s'esfumés.

Salvador Llobet, que tots hem conegut com el "Senyor Llobet" per antonomàsia —encara que d'altres "Llobet" hagin pogut tenir càrrecs oficialment més importants com, per exemple, fer d'alcalde—, crec que ja té assegurat un lloc preminent a la vida granollerina només per haver estat, com fou, el creador, l'ànima, l'impulsor i el sostenidor d'aquest "Institut" postbèl·lic.

En els anys quaranta, i durant molt de temps, per estudiar el batxillerat, els granollerins tenien poques opcions. Els nois podien anar als escolapis, on només es feien tres dels set cursos, i les noies a les carmelites, en condicions semblants. També eren semblants les males condicions pedagògiques d'aquests centres, en aquell moment, perquè no tenien professors especialitzats i un mateix escolapi, o una mateixa monja (amb la presència escadussera d'algun laic) feien gairebé totes les assignatures d'un curs. Acabats aquests primers anys, els nois i les noies havien de dispersar-se pels col·legis religiosos, generalment de Barcelona i de Mataró, on hi havia ordes d'ensenyament que els acollien com a interns.

L'altra opció, la dels qui no tenien mitjans econòmics per pagar un internat o no volien allunyar de casa llurs fills, era la de l'Institut. Aquí el profes-

sorat era especialitzat i, cosa insòlita en aquella època, el col·legi era mixt. Cosa insòlita i també suscitadora d'escàndol de més d'un benpensant local i de denúncia, especialment de les monges, quan ampliaven l'oferta docent i volien atreure, forçadament, les alumnes que tenia l'Institut. Aquesta institució granollerina visqué fins que un veritable Institut de batxillerat, ja avançats els anys seixanta, va ser creat.

No em veig en cor —havent estat estudiant de l'Institut durant quatre anys i professor durant més de deu— d'evocar en un sol article tota la riquesa d'una veritable obra cabdal de creació educativa i cultural com cap d'altra no s'ha fet a Granollers.

I aquest Institut fou, abans que res, l'obra del Sr. Llobet. No sols va engegar-lo, amb col·laboradors decisius com l'Antoni Jonch, o suports tan importants en aquella època —paraigües contra denúncies diverses— com el del Padre Castro, franciscà menor conventual, sinó que va procurar-ne el manteniment i la contractació successiva de professors que li conservessin un bon nivell d'ensenyament. Va fer, amb el seu esforç personal, molt més. Va dotar l'obra d'una marcada dimensió social. Va aconseguir d'estaments granollerins diversos la concessió de beques per a nois i noies —que eren majoria— de famílies que, sense l'Institut, mai no haurien accedit a un ensenyament secundari. I això va fer-ho amb aquella tossuderia que sempre havia posat en allò pertocava l'ensenyament, la cultura. Ho feia per una convicció radical que el neguitejava —perquè sabia com a ell li havia costat— en pensar que podien perdre's, simplement per falta de mitjans econòmics, intel·ligències que només esperaven un cop de mà que, aleshores, tan difícilment arribava. Per això, i sempre en aquesta mateixa i indefectible línia de capteniment, amb en Joan Carbó —el de can Carbó Nou— l'ajut es va estendre als llibres de text, amb la qual cosa, a l'Institut, la gratuïtat de l'ensenyament, a nivell de batxillerat, esdevenia una realitat a Granollers en un temps en el qual ningú no posava gran interès a assolir una cosa semblant.

En aquests apunts, massa ràpids, amb prou feines és possible d'anar més enllà, ni més a fons,

d'aquest senzill i primari esbós, tant del senyor Llobet com de l'Institut que fou —per a aquells que fórem prou afortunats de tenir-los a mà en el camí de formació en període crucial de la nostra vida— decisiu en l'impuls cultural de la ciutat. Penso que, un dia o altre, hauré de trobar un espai sense límits precisos per donar no sols notícia succinta d'una veritable "Institució" —el senyor Llobet— i de la seva obra cabdal —l'Institut— on la descripció objectiva i la gran riquesa de vivències personals apareguin conjugades de manera que siguin capaces de fer justícia a un home al qual, jo, com segurament tants d'altres, dec molt perquè ha estat un punt fort fonamental en el decurs de la meva trajectòria intel·lectual i fins i tot vital. "Sr. Llobet, doncs, a reveure! fins un altre dia!"

A Puiggròs amb un grup de professors del Col·legi de Segon Ensenyament. Fotografia de la família

